

den 25 april 1933

Aan de Woningstichting "Patrimonium
Amsterdam

Mijne Heeren,

Ik voel mij genoodzaakt U naar aanleiding van recente voorvallen enkele dingen onder de aandacht te brengen.

Zooals U bekend is hebben mijn bureu in de benedenwoning nu reeds verscheidene malen last gehad van een verstopte W.C. o.a. weer Zaterdag j.l. Het is begrijpelijk dat men naar de schuldige zoekt. Het is mij ter oore gekomen, dat men er in een paar gezinnen een redeneering op nahoudt, die als men er de konsekwente conclusie van trekt daarop neerkomt, dat niemand anders dan mijn vrouw of althans iemand uit ons gezin de oorzaak is van dit euvel.

Men redeneert n.l.zoo:toen de fam.Blase er woonde kwam dit gebrek nooit voor. Inderdaad het is een feit. De feiten wijzen onmiskenbaar in de richting, dat op ons gezin de blaam geworpen wordt, dat wij de verstopping zouden veroorzaken. Daar mijn vrouw en ik er ten diepste van overtuigd zijn, dat nochtans voor dien blaam in feite geen grond bestaat, zullen wij het op prijs stellen, door een oordeelkundig en onpartijdig oordeel van deze beschuldiging te worden gezuiverd. U zult mij een groot genoegen doen met onverwijld een onderzoek te laten instellen en althans van Uw kant het noodige te beproeven om ons gezin van dezen blaam te zuiveren. Over de gedragingen van ons als bewoners bent U door ervaring wel op de hoogte, dunkt me.

Er is nog een kwestie en die is nog fraaier. Beneden mij, bij de fam. Wijnands "stikken" ze, om het zoo eens uit te drukken van de motten. De oude Heer is er zoo mee aan, dat hij in zijn radeloosheid nu reeds van dezelfde redeneering gebruik maakt als de bovenaangehaalde. Het is werkelijk een noodlot. Eenerzijds belachelijk, maar toch nu in een stadium, dat het ook ernstig wordt. De Heer Wijnands heeft mijn vrouw zoo leelijk bejegend met dit belachelijke argument, dat ik hem heden volledig uit de hand heb trachten te slaan, echter zonder zijn kwade bui te stillen. Wij hebben geen motten. Maar hij meende van mijn vrouw te hebben gehoord, dat wij ze ook wel eens hadden gehad in 'n ander huis. In zijn argumentatie is de oude baas volkomen vastgelopen door te beweren, dat motten onverdelgbaar zijn. Intusschen kijkt hij mijn vrouw leelijk aan omdat hij plotseling meent dat die ze "gefokt" heeft. Het is gewoon bespottelijk, maar redeneer maar eens tegen een iemand die uit zijn humeur is, en eenvoudig iets of iemand de schuld wil geven. Wilt U ook eens naar die mottenplaag laten kijken? U moet mij goed begrijpen, dat het hier enkel en alleen gaat, om de zuivering van een blaam, die door een enerzijds absurde, maar anderzijds toevallig met de feiten kloppende redeneering op ons gezin komt te kleven, een praatje dat voortvreet, als het nu niet in de kiem gesmoord wordt.

Tegenbewijzen ontbreken ons volkomen, alleen ons geweten pleit ons volledig vrij. Maar breng dat ontevreden menschen maar eens aan hun verstand.

Natuurlijk weet niemand iets van de oorzaak en ontkennen ook de andere, m o g e l i j k e schuldnaars, ook maar iets te weten van den grond van al deze last.

't Is toch eigenlijk te dwaas. Stel U voor dat ik motten had dan zou ik daar met recht de benedenburen een verwijt van kunnen maken, zonder ze daarom leelijk aan te zien. Maar ik heb ze niet en ze kijken mij, of mijn vrouw dan, er scheef om aan, omdat die beesten toevallig zijn komen opdagen sedert wij het huis bewonen. Ieder gezin heeft wel eens motten in huis. Wij hebben ze ook wel eens gezien, maar ze altijd met succes bestreden. Beneden kampen ze er maanden mee, het stinkt ervan de kamfer, en de vlinders tuimelen bij zwermen door de kamer.

Afgezien van alles wordt het dunkt me tijd, ter bescherming van de andere burens, op 2hoog, eens maatregelen te nemen.

Enkele weken geleden hebben de oudelui beneden mijn vrouw waar ik bij was zitten vleien over haar werk over de kinderen en weet ik veel, vandaag den dag is het blaadje omgedraaid. Ik verlang natuurlijk niet dat U dát recht zet, dat doen we zelf wel, en als 't niet lukt: tenslotte "ons- een zorg" als 't er op aan komt.

Maar U kunt wellicht er iets aan doen, dat een praatje zonder redelijken grond uit de wereld wordt geholpen.

Ik moet U eerlijk zeggen, en U zult het beter weten als ik als beheerders van een woningblok, er zijn wonderlijke menschen en wonderbaarlijke redeneerders in de wereld. Maar ik ben wel eens bang, dat een psychische dispositie-ouderdom of een karakterfout- de menschen tot waanvoorstellingen brengt, of liever dat is wel zeker. Om een staal te noemen ter illustratie zonder den man daarmee iets slechts te willen toedichten. Toen ik voor enkele weken een verpleegster over huis had (**DE GEBOORTE VAN GERDA/F.L.**) kwam de oude Wijnands op een morgen boven om aan de zuster de slang van de stofzuiger terug te vragen. De zuster heeft die slang niet, natuurlijk niet, want wij bezitten er zelf een.

Nee, maar zij moest hem hebben, ze had 'm toch geleend. Daarna ging hij de buurt op, dan had een ander hem geleend. Tenslotte bleek de slang in de koffer bij hem thuis te liggen.

Maar dat is tenslotte een andere kwestie; als de oude heer beneden geestelijk verval, dan zal zijn familie maatregelen moeten nemen. Voor de burens ook daarvan de dupe worden, waar ik gezien het voorgevallene wel eens bang voor begin te worden.

Enfin, ik wacht verder met spanning het resultaat af van Uw zeer spoedig onderzoek en van Uw maatregelen.

Steeds gaarne te Uwer beschikking,
met hoogachting

w.g.H de Bruin